

Sant Jordi 2019

Textos premiats
al Concurs Literari
Sant Jordi 2019
Premià de Mar

BM Redicions digitals

Textos premiats al Concurs Literari Sant Jordi 2019
organitzat per l'Ajuntament de Premià de Mar
i l'Associació d'Estudis Científics i Culturals.

Textos premiats al Concurs Literari Sant Jordi està
subjecta a una llicència de Reconeixement-NoComer-
cial-SenseObraDerivada 4.0 Internacional de Creative
Commons.

Copyright de les il·lustracions, Esther Méndez
Disseny i maquetació, Aguiló Gràfic SL
Primera edició digital: desembre 2019

Edita: BMR Edicions Digitals
Biblioteca Municipal Martí Rosselló i Lloveras
de Premià de Mar

Ajuntament de
Premià de Mar
www.premiademar.cat

Diputació
Barcelona

Textos premiats
al Concurs Literari
Sant Jordi 2019
Premià de Mar

ACTA DEL JURAT DELS PREMIS SANT JORDI 2019

Reunits a la biblioteca Martí Rosselló i Lloveras, de Premià de Mar, el dimecres 24 d'abril de 2019, a les 18:00 h format per:

INFANTIL

Roser Muntañola, de l'Escola El Pilar
Neus Ruiz, de l'Escola La Lió
Adela Martínez, de l'Escola Montserrat
Imma Garnica, de l'Escola Sant Cristòfol
Pilar Guerra, de l'Escola El Dofí

JUVENIL I ADULTS

Dolça Costa
Salvador Redon
Griselda Ballester
Xavier Álvarez Llaberia
Margarida Muset

I un cop fetes les seves deliberacions, el jurat ha pres les següents determinacions:

GRUP A: 1r i 2n de Primària

SEGON PREMI del grup A modalitat prosa dels Premis Sant Jordi 2019 a:

Títol: *La nena florista*

Autora: **NAIARA GIL**

PRIMER PREMI del grup A modalitat prosa dels Premis Sant Jordi 2019 a:

Títol: *L'arc de Sant Martí sense color*

Autora: **ITACA BULKO**

SEGON PREMI del grup A modalitat poesia dels Premis Sant Jordi 2019 a:

Títol: *La primavera*

Autor: **XAVIER JIMENEZ VALÈNCIA**

PRIMER PREMI del grup A modalitat poesia dels Premis Sant Jordi 2019 a:

Títol: *Ball i patins*

Autor: **MARTINA CARRIÓ CARO**

GRUP B: 3r i 4t de Primària

SEGON PREMI del grup B modalitat prosa dels Premis Sant Jordi 2019 a:

Títol: *El somni de l'Anna*

Autor: **TELMA MENDIETA**

PRIMER PREMI del grup B modalitat prosa dels Premis Sant Jordi 2019 a:

Títol: *Uns ninots molt valents*

Autora: **DIEGO VILLAVICENCIO**

SEGON PREMI del grup B modalitat poesia dels Premis Sant Jordi 2019 a:

Títol: *Sant Jordi*

Autor: **SIENA COELLO**

PRIMER PREMI del grup B modalitat poesia dels Premis Sant Jordi 2019 a:

Títol: *El fantasma del meu son*

Autor: **IZAN CAÑETE**

GRUP C: 5è i 6è de Primària

SEGON PREMI del grup C modalitat prosa dels Premis Sant Jordi 2019 a:

Títol: *Memòries d'un estudiant*

Autor: **JOFRE LÁZARO ALSINA**

PRIMER PREMI del grup C modalitat prosa dels Premis Sant Jordi 2019 a:

Títol: *Nomás Viu*

Autora: **GALA AMADO PÉREZ**

SEGON PREMI del grup C modalitat poesia dels Premis Sant Jordi 2019 a:

Títol: *Tortura! Ni art i cultura*

Autora: **IVET TARDY SÁNCHEZ**

PRIMER PREMI del grup C modalitat poesia dels Premis Sant Jordi 2019 a:

Títol: *El pas del temps*

Autor: **VÍCTOR PAPATEL**

GRUP D: 1r i 2n d'ESO

SEGON PREMI del grup D modalitat Prosa dels Premis Sant Jordi 2019 a:

Títol: *La llegenda del bosc*

Autora: **JAVI ADAME RIUS**

PRIMER PREMI del grup D modalitat Prosa dels Premis Sant Jordi 2019 a:

Títol: *El viatge*

Autor: **SARA NOGUERA SEMITIEL**

SEGON PREMI del grup D modalitat Poesia dels Premis Sant Jordi 2019 a:

Títol: *Només tu*

Autora: **ALMA SÁNCHEZ**

PRIMER PREMI del grup D modalitat Poesia dels Premis Sant Jordi 2019 a:

Títol: *L'estrella*

Autora: **GRETA FERNANDEZ**

GRUP E : 3r o 4t d'ESO

SEGON PREMI del grup E modalitat Prosa dels Premis Sant Jordi 2019 a:

Títol: *180 graus*

Autor: **ARNAU CORRONS CABADA**

PRIMER PREMI del grup E modalitat Prosa dels Premis Sant Jordi 2019 a:

Títol: *Efimer*

Autor: **ANNA CAMPO CAMPILLO**

SEGON PREMI del grup E modalitat Poesia dels Premis Sant Jordi 2019 a:

Títol: *La lluna*

Autor: **PAU YEPES ROMERA**

PRIMER PREMI del grup E modalitat Poesia dels Premis Sant Jordi 2019 a:

Títol: *Imagina*

Autor: **JUDITH MOLINA PÉREZ**

GRUP F: de 15 a 18 anys

Accèssit del grup E modalitat Poesia dels Premis Sant Jordi 2019 a:

Títol: *Les fulles tenen la seva dansa*

Autor: **JOAQUÍN ÁLVAREZ**

SEGON PREMI del grup F modalitat Prosa dels Premis Sant Jordi 2019 a:

Títol: *La noia del mirall*

Autora: **BERTA CANCIO SOLER**

PRIMER PREMI del grup F modalitat Prosa dels Premis Sant Jordi 2019 a:

Títol: *La bobó*

Autor: **MARCEL NOS LLORENS**

SEGON PREMI del grup F modalitat Poesia dels Premis Sant Jordi 2019 a:

Títol: *A vosaltres*

Autora: **NOA ARCE MÚJICA**

PRIMER PREMI del grup F modalitat Poesia dels Premis Sant Jordi 2019 a:

Títol: *Tu i jo*

Autora: **PAULA CORTÉS PANÉ**

GRUP G: de 19 anys endavant

PRIMER PREMI del grup G modalitat B PROSA

Títol: *El darrer pont*

Autor: **DAVID BRIET ESTREMS**

PRIMER PREMI del grup G modalitat B POESIA

Títol: *Sobre roses i traïdors*

Autora: **DANIEL CANTOS GÁLVEZ**

Índex

SOBRE ROSES I TRAÏDORS	12
DANIEL CANTOS GÁLVEZ	
EL DARRER PONT	14
DAVID BRIET ESTREMS	
LES FULLES TENEN LA SEVA DANSA	20
JOAQUÍN ÁLVAREZ	
LA NOIA DEL MIRALL	21
BERTA CANCIO SOLER	
LA BOBÓ	22
MARCEL NOS LLORENS	
A VOSALTRES	25
NOA ARCE MÚJICA	
TU I JO	26
PAULA CORTÉS PANÉ	
180 GRAUS	28
ARNAU CORRONS CABADA	
EFÍMER	32
ANNA CAMPO CAMPILLO	
LA LLUNA	33
PAU YEPES ROMERA	
IMAGINA	34
JUDITH MOLINA PÉREZ	
LA LLEGENDA DEL BOSC	36
JAVI ADAME RIUS	
EL VIATGE.....	39
SARA NOGUERA SEMITIEL	
NOMÉS TU	42
ALMA SÁNCHEZ	

L'ESTRELLA	43
GRETA FERNANDEZ	
MEMÒRIES D'UN ESTUDIANT	46
JOFRE LÁZARO ALSINA	
NOMÉS VIU.....	49
GALA AMADO PÉREZ	
TORTURA! NI ART I CULTURA.....	51
IVET TARDY SÁNCHEZ	
EL PAS DEL TEMPS	52
VÍCTOR PAPATEL	
EL SOMNI DE L'ANNA	54
TELMA MENDIETA	
UNS NINOTS MOLT VALENTS	56
DIEGO VILLAVICENCIO	
SANT JORDI.....	57
SIENA COELLO	
EL FANTASMA DEL MEU SON.....	59
IZAN CAÑETE	
LA NENA FLORISTA	62
NAIARA GIL	
L'ARC DE SANT MARTÍ SENSE COLOR	63
ITACA BULKO	
LA PRIMAVERA	64
XAVIER JIMENEZ VALÈNCIA	
BALL I PATINS.....	65
MARTINA CARRIÓ CARO	

Textos premiats
al Concurs Literari
Sant Jordi 2019
Premià de Mar

GRUP G: de 19 anys
en endavant

SOBRE ROSES I TRAÏDORS

DANIEL CANTOS GÁLVEZ

Marea traïdora, que se'n va i torna
portant la pedra oblidada que fa temps llençà,
resquills allisats del somni inacabat,
pertorbat pel rellotge regi i incontestable;
desviant tota nau del seu curs.

Tancant en estrets calaixos,
els brins del que fórem,
per plaure els miratges d'un espiell brut.
Vestint màscares de perfil trencat,
i esmalt blanc verinós.

Vent traïdor, mala confiança
allunya les melodies de ferro roent,
de nitrogen gelat,
les paraules no dites, les promeses trencades,
els castells de boira i brisa que haviem d'assetjar.

No cal veure que els petits morts passen,
per saber que tan inútilment els jurà enterrar,
més enllà de la tanca del jurament estúpid,
a la casa vella, la del gos negre.

Per què no dorm, per què no dormen?
Si per dormir fos, dormiria sempre.
Sort de penjat la que ve a tocar.

Promeses estúpides de pluja de novembre,
de somnis i plans d'infant
de galetes rànies, pols i germandats eternes,
a ritme d'una música desentonada,
la remor de fulles mortes calla el riure.

Rellotge traïdor, que toca una nit freda,
que toca una nit buida,
de plata barata, d'amors tenyits, de vi aiguat
de prínceps alcohòlics i dracs sense escates,
de significats impostats i tambors asfixiants.

La salvatge calma del món ple,
desperta al somniador més profund;
el miler de camins que mai es tallen i
les barricades d'ulls abaixats
esgoten l'ànima.

I el nen amb el cor al calaix dubta i quequeja,
amb un somriure estúpid,
atalaiant l'horitzó com un cec ho faria.
No volent dir trenta-u de febrer diu trenta-quatre.
Així n'és de ximple aquest nen.
Cansat de portar el pes a l'espatlla el posà al pit.

Els ocells que van deixar de niar aquí no tornaran,
empesos per vents falsaris,
els grans de sorra es confondran en un desert gris,
les batalles quedaran inconcluses,
els abismes per saltar,
la caseta buida i el gos mort.

I marxarem carregant mil espectres, amb mil "potsers",
amb jous de vidre i or glaçats,
amb ferides rentades amb lleixiu;
i solcarem l'escuma en vaixells corcats.

Però al final, continuaran florint les roses.

EL DARRER PONT

DAVID BRIET ESTREMS

Saber que estaràs encara viu quan hakis perdut del tot la memòria és una mala passada. Em miro les mans. Fermes. Preparades per a qualsevol cosa encara. Penso en totes aquestes cèl·lules epitelials, renovant-se cada 28 dies, com fan les cares de la lluna. I una part de mi es pregunta si saben que d'aquí a un temps, que segons el meu metge no serà gaire llarg, el seu esforç ontològic perdrà tot el sentit. Fa dos mesos que m'han diagnosticat un tipus de demència. Quan m'ho van dir, vaig fer el que recomano no fer a ningú, mai de la vida. Internet em retornava pàgines en què es relaten històries macabres de finals horribles, o històries macabres de salvacions màgiques. Ho havia de fer, ho vaig fer i prou. Després va venir el temps d'anar encaixant la notícia. L'oblit ve per quedar-se. Aloysius Alzheimer va anomenar així el seu síndrome. La malaltia de l'oblit. Però el cos no oblidarà continuar viu. Quin contrasentit.

He pactat amb el meu metge que vull ser conscient de la meua pèrdua de memòria. Li he demanat que no em mediqui per l'ansietat de perdre la connexió amb el món sense el meu consentiment. Un amic meu va morir ara fa 5 anys. Un càncer que va ser detectat en el quart estadi. Massa tard fins i tot per acomiadar-se bé de ningú. Va voler pactar amb el seu metge que volia estar conscient en el moment del seu traspàs. Davant la insistència del facultatiu, van establir supòsits per gestionar el permís, explícit o implícit, d'administrar-li morfina en algun moment de l'agonia. El doctor havia vist massa moribunds com per saber que la pau ve molt cap al final de l'aquí o del principi de l'allà, però que el camí és l'angoixa pura. En el seu cas va demanar, encara en plenes facultats, la primera dosi. Ja he vist prou, va dir, ara cap a una altra cosa. Per a mi és una mica un homenatge. Emular el meu amic, només que jo, quan estigui a l'altra banda, encara estaré viu. O una part de mi.

El meu doctor em va preguntar en què estava treballant ara. Sap que sóc arquitecte. De fet, ho sap gairebé tot de mi. És el meu metge, el meu amic i, si fos dona, podria arribar ser la meua amant. Un pont, li vaig dir. Estic fent un pont. Un pont mòbil, com aquell que va dissenyar Leonardo da Vinci quan va dedicar una estona de la seva creativitat a la guerra. Li vaig mostrar els primers esbossos. Va voler saber si havia fet una maqueta, i em va preguntar sobre què pensava fer amb el projecte. Mentre al matí ho recordi, hi aniré treballant. Fet i fet, què més hi ha.

Cada setmana fem una visita. Em pregunta coses, un munt. Algunes les sé i d'altres no. Ell apunta i penso que sobre el que li dic deu fer una novel·la. Un conte, si més no. Una metàfora de la vida, li dic. L'oblit és una metàfora de la vida. El cos, la ment, el cor, es van oblidant de com fer la renovació cel·lular, la respiració, la mitosi necessària. El pont no està malament, va dir-me. Què vols dir. Com a metàfora. El pont és una bona metàfora de la memòria. De la connexió, entens? Treballa en el pont. Pot ajudar-te a mantenir-te connectat.

El consell em va semblar càndid. Em va fer pensar que, en realitat, alguna cosa estava fallant. Potser no havia contestat bé les preguntes que tocava. Potser és que sempre em fa les mateixes. Potser ara fa un temps les vaig saber contestar de manera completa, creant una línia base. I les mancances, les incerteses, les falòrnies que dec contestar simplement per omplir el buit de tantes preguntes de les que ignoro la resposta, l'ajuden a mesurar el ritme de l'oblit. I jo me l'imagino com el del No-Res devorant el regne de Fantasia a La història interminable. I l'Emperadriu infantil moribunda a la seva torre de Marfil. Atreyu mirant-la des de la closca de Morla, i entre ells dos, entre Morla i la torre, un pont fet de records i d'amor, que ni saben que posseeixen. Com ho porta ella, em va preguntar de nou el doctor. Ho sap, és clar, li vaig dir. Que ara estiguem separats no vol dir que no l'estimi, vaig afegir una mica irritat. Fins la setmana que ve. I em va tornar a fer una pregunta ingènua. La vas a veure?

Em vaig apropar de nou al pont que separa els dos barris en els que vivim. Des d'allà la veig. La veig quan penja la roba i li cau el tirant de la samarreta sense voler. La veig llegint asseguda a la gandula, regant les plantes quan el vespre cau i refresca les fulles assedegades. Veig tots els futurs que mai seran amb mi, ja mai més, des d'aquell dia en què vaig decidir que el millor era deixar córrer l'aire entre els dos i em vaig buscar un soterrani a tres cantonades de casa seva. Com si aquesta fos la distància màxima a la que podia aspirar estar, mentre governava, més mal que bé, els meus suposats deliris de llibertat. L'orografia de la zona em permetia copsar gairebé completament el seu àtic.

Aquest pont està mal parit, penso. La seva estructura metàl·lica es calenta massa a l'estiu, fent difícil estar-se quiet al damunt sense quedar-se una mica enganxat mentre el cautxú de les soles de les xancles comença a perdre la seva rugositat. I a l'hivern congela l'ànima i la punta dels dits si goses posar-los sobre la superfície de la barana. Però és el mirador perfecte de la vida que passa sense mi. Fa molt de temps que hi vinc i vindré per sempre més. La melangia és el darrer plaer que em penso donar.

Avui crec que he contestat bastant bé a les preguntes que m'han fet un doctor. Deu ser metge, perquè venia vestit amb bata blanca. En alguna d'elles penso que ha descobert que mentia, però si és un examen, aprovo segur. Avui m'han acompanyat fins a la visita. Millor, així parlo amb algú durant el viatge. Sinó, penso sol en coses i se'm passa la parada de tren i ja no sé tornar. La dignitat és la darrera cosa que es perd, quan ja no queda ni esperança.

Al pont fa bon dia. Miro cap avall. Amido amb la mirada l'espai que queda entre l'arriador i el terra. Tinc vertigen no recordo des de quan, però sé que en tinc. I cada cop que miro, les plantes dels peus em pessigollegen i sembla que m'elevi una mica sobre el terra. La buidor em crida, em diu que em llenci. Com si fos un tren que passa un cop a la vida, com si no hi hagués un demà en que tornar a decidir si és el moment. Penso en el pont com una idea de la gestió de la vulnerabilitat. Un pas més enllà de l'extrem de la seguretat i la protecció total es converteix en una caiguda lliure.

Em passo els dies al pont. Mirant l'estructura mòbil del meu extrem, com si des d'aquí pogués llençar un ham a l'altra banda, a veure què pesco. No sé molt bé per quin motiu hi vinc aquí. Intueixo que em dona algun tipus de seguretat. Una fantasia de control que crec recordar que sempre he necessitat tenir. De sobte, veig com algú s'apropa des de l'altra vorera. Quan la distància que ens separa supera el llindar de la miopia, segueixo sense conèixer-lo, però li veig el somriure. Resulta evident que em saluda. Du un barret. Li dibuixo una cara rodona, unes ulleres sense vareta damunt del nas, una calba gran i amb una petita barbeta acabada en punta. Una bufanda elegant que sobresurt d'un abric llarg fins als genolls. Un bastó que no sé pas si necessita. Sembla talment sortit d'un altre segle. Em comença a donar conversa. Em pregunta el meu nom, la meua edat, si recordo què faig allà tot sol a aquelles hores. Li contesto dòcilment. El pont. Li dic. Recordo com es va construir. La primera vegada que hi vaig venir. I li explico tot, com si aquell pont formés part de mi. I s'interessa genuïnament per la politja de la part superior de l'estructura, la part que la converteix en un pont mòbil.

Es presenta com a Doctor Al. El miro de dalt a baix. Penso que és pretensions anar presentant-se així a desconeguts. Les seves maneres, però, em traslladen a un estat de calma. Té un posat tranquil, la seguretat de les persones que saben el que fan i com ho fan. Sembla que, per algun motiu, ell també ha vingut al meu pont. Va haver-hi una època de la meua vida en la que creia en les serendipitats. En les causalitats de les coses que passen i de les que no passen. Era l'època en que un es creu deixeble de la vida i, mentre a altres amics meus els donava per preguntar-se pel resultat d'un partit de futbol o de les fluctuacions de la borsa, a mi em donava per preguntar-me per l'origen de les coses i per dibuixar ponts. De la primera afició em sorgí la virtut de la curiositat, com deia la meua mare. Del segon hobby s'estructurà poc a poc la bastida d'una professió. Mentre penso en silenci vaig recordant. Jo dissenyava ponts.

Era arquitecte. M'encantava la meua feina. Havia ajudat a construir una dotzena de ponts al meu país. De tot tipus. Per mi un pont era com un ham de pescar llençat des d'una punta i que cercava la manera que des de l'altra banda algú piqués. L'hi explico content al doctor Al. Al, d'Alfred, d'Àlvar? Aloysius, em va dir. Estrany nom. Vostè no és d'aquí. Alemany, em va confessar.

Vostè és real?, goso preguntar-li. He d'admetre que no és una pregunta normal. Però quan el que et passa és tant estrany, les preguntes estranyes es converteixen en les més òbvies. Ell no sembla gens sorprès de la meua pregunta. Es pren uns minuts abans de contestar i em retorna la pregunta, qüestionant-me sobre què és real per a mi. Li podria haver contestat que el pont, que ella, que aquell banc, però prefereixo no fer-ho. Els records, li dic finalment. El que és real són els records. La memòria. Estic content de la meua resposta. Aquesta és la meua especialitat, em va dir el doctor. Estudio la malaltia de l'oblit. Déu ser per això que em pregunta tantes vegades pel mateix, oi, doctor?. Sí, m'admet ell. Ara, ja recorda per què està aquí, cada dia?.

El pont estava envellint ràpidament. Com si l'ambient que l'envoltés portés inscrit el seu propi extermini. Com saps on has de construir un pont, em preguntà ella en una

ocasió. Vull dir, en quin lloc concret. Vaig prescindir de subterfugis econòmics o tècnics, d'estudis geològics i li vaig dir la veritat. Hi ha llocs que, simplement, desitgen ser units i d'altres que desitgen ser separats. El doctor m'escolta amb paciència. Fa dies que no la veig, li dic, com si fos la frase lògica que seguís a la nostra conversa. Em contesta amb un silenci que em sembla còmplice. Sento com em toca la mà. D'alguna manera ell m'entén. Llavors tot esdevé. Va ser com si un miler de barretes metàl·liques s'haguessin esmicolat a la vegada. Un "crec" i un "catacrac" i un gest instintiu a l'orella dreta, com si la trenca-dissa fos dins meu. El doctor es gira de seguida cap a mi. Enmig de l'estructura del pont havia passat alguna cosa. M'hi vaig apropar i el doctor em segueix. Ell mira el que jo mirava i jo veia el forat al terra. La ferida enmig del pont. Vaig mirar cap al balcó d'ella. No hi havia ningú, és clar. Però com és possible, que no ho ha escoltat aquest terrabastall?.

El pont s'estava trencant. Era evident. Tant si ets arquitecte com un neòfit, es podia veure com l'estructura bàsica del pont, aquella que el sustenta sobre l'esvoranc, estava perdent els fils del seu entramat d'acer. Però jo continuava allà. El pont era una mena de taula de salvació, com la taula de la Medusa. Ara només havia de triar quin dels personatges era jo en aquella altra metàfora de la vida. El doctor va aparèixer al meu costat. De seguida vaig pensar qui seria ell en aquell balsa plena de naufragats que representaven tantes facetes de l'esperança i la deserció.

Vaig sentir una espurna (la darrera?) de veritat. El vaig mirar, fit a fit. El seu posat era realment seriós. Ara estic aquí i tu deus ser allà, amb ella. Em va mirar amb una mirada tèrbola. Vaig intuir-li una llàgrima lliscant per la galta. El pont va cruixir darrera seu amb força. Me n'he d'anar, va dir.

Em quedaré sol, aquí, oi, doctor?. Em fa por. No puc aturar-lo. No podia aturar aquell suïcidi tens del pont, no podia aturar allunyar-me de tot inexorablement. Ara començo a tenir clar el que ha estat passant. Davant meu, va aparèixer el darrer deliri fet d'espurnes de la realitat que encara es mantenia amb mi. Vaig veure, com si els tingués allà al davant meu, els meus esbossos de la carrera d'arquitectura. Els meus dibuixos de ponts i les notes que feia al costat. Però ara veig clar que no hi havia cap ham llençat al buit esperant que des de l'altra banda piqués algun peix ben engalipat. Es a l'inrevés. El doctor, ella, la realitat que em fuig, em llençava el seu ham des de l'altra banda, allà on la vida continua i continuarà, efectivament, sense mi. I jo aquí mirant l'esquer com qui veu un miratge, perquè això és el que és.

Ells al present, jo ancorat fins ara al petit port del passat, que és allò que puc reconèixer que em pertany. Sento que els darrers fils que sostenen el pont s'estan difuminant. El doctor ja no hi és al meu costat.

El mirador des d'on estic palplantat sembla cada cop més petit. Només tinc la sospita que he de ser aquí. Miro al cel i al terra i a tot arreu i en cap lloc veig cap pista de què estic fent en aquest lloc. I la certesa que no hi ha cap opció a cap altre realitat. Hi ha un home que camina les darreres passes abans d'arribar a l'altre banda del pont. Es gira i es posa bé les ulleres i la bufanda abans de saludar-me. No sé qui és. No l'he conegut mai.

Em poso la manta sobre els genolls. Comença a fer fred, però sembla que l'espera pot ser llarga i davant meu hi ha un enorme espadat que no havia vist abans.

Com és que mai ningú no ha pensat en fer-hi un pont, aquí?

Textos premiats
al Concurs Literari
Sant Jordi 2019
Premià de Mar

GRUP F: de 15 a 18 anys

LES FULLES TENEN LA SEVA DANSA

JOAQUÍN ÁLVAREZ

Les teves mans
atrevides, nervioses i tímides
juguen amb les meves
igual o més temeràries.

Tu no em segueixes, jo no et segueixo,
ho fan els nostres impulsos,
nus com el barri els va fer.

Salten les espurnes dels teus ulls i la boca,
I a la punta del teu nas se't noten les ganes,
perseguides, inesperades, joves,
desprevingudes i ben protegides,
però no per tu.

Sé que ens reunirem en un bar
en alguns mesos,
depenent de la nostra puntualitat,
i em mostraràs
que les fulles tenen la teva dansa.

LA NOIA DEL MIRALL

BERTA CANCIO SOLER

Obro el llum del lavabo i veig a algú reflectit en el mirall. És una noia. Té el cabell llarg, llis i fosc com el carbó, els ulls grans, blaus i clars i la pell fina i delicada. Avui porta aquell vestit blanc que tant li agrada a la seva mare però que tan fràgil fa que se senti ella.

La noia del mirall s'observa. Observa el seu cos de dalt a baix, fixant-se en aquells punts femenins que tant odia. Es mira, i es mira, i es mira i en cada mirada, perd un tros del poc amor que li queda cap al seu cos.

Tanco els ulls, respiro profundament i penso que quan torni a obrir els ulls, aquella noia fràgil i defallida haurà desaparegut. Obro els ulls i torno a veure la noia. Aquest cop plora, plora en silenci per por a ser sentida, plora, mirant-se al mirall, odiant cada maleïda part del seu cos i es pregunta si ha fet alguna cosa malament, es pregunta perquè va néixer sent així, perquè no podia ser una noia normal, o un noi... Jo, estiro el braç i li eixugo les llàgrimes però, ella plora, plora tant que les llàgrimes li cauen per la cara, mullant-li el vestit blanc que tant li agrada a la seva mare. L'observo, i li dic que es tranquil·litzi, que tot anirà bé, que algun dia serà feliç i que només cal esperar que reuneixi el valor necessari per fer front als seus sentiments i ser qui realment és d'una vegada sense por a ser jutjada. La noia es calma i respira profundament, ho fa tres vegades, tal com ho solia fer a l'escola quan els seus companys se'n reien d'ella, fent-la sentir inferior, destrossant-la amb cada insult, construint aquella fragilitat que arrossega fins avui, una fragilitat que no només fa que s'amagui per plorar, sinó que fa que s'amagui de qui realment és, que s'amagui de ser qui realment vol ser.

La noia, calmada, obre l'aixeta deixant córrer l'aigua. Es recompon i es neteja la cara amb l'aigua ja freda, intentant esborrar qualsevol mostra de tristor, intentant fer veure al món que és feliç, intentant fer-se creure a ella mateixa que ho és, de feliç. Té els ulls encara vermells de les llàgrimes, així que decideix esperar un moment què l'efecte li marxi per evitar les incòmodes preguntes de la seva mare.

Tanco el llum del lavabo, la mare ja fa estona que m'està esperant, deu estar neguitosa. Agafo el pany de la porta i inconscientment, miro enrere al mirall. Obro la porta amb decepció pel que acabo de veure i respiro profundament, un, dos i tres. La mare està asseguda al sofà, movent el peu dret de costat a costat, afirmant el que ja em suposava. Aixeca la mirada quan sent que sóc a prop, fa cara d'impacient però, abans que em digui res, m'observa atentament, somriu, i diu orgullosa: Marta, et queda molt bé aquest vestit blanc. Jo, ofès i dolgut, somric.

LA BOBÓ

MARCEL NOS LLORENS

- La bobó, la bobó.
- Corre, Nena, passa a dins a casa.
- La bobó, la bobó, Bibi.
- Fes cas a ta mare. Vine, dóna'm la mà. Entrem i anem a jugar a baix una estona.

La Tere tenia tres anys i mig, gairebé quatre. El Bibi era l'avi, el padrí. El pare del seu pare. Vivien també amb l'àvia, la padrina i un poble. Tot un poble sencer per a ella! Tot-hom li deia coses: rínxols, rosseta, que si era com una nina... La bobó era "l'aviació", o sigui els avions de Franco que tornaven de bombardejar Barcelona. Era l'abril de 1938. La Tere coneixia "els avions" per dues raons. L'una, per la remor dels motors impossible de confondre amb qualsevol altre soroll. I dues, per la sirena que de seguida xisclava des del campanar alertant la població què calia anar als refugis o a cobert ni que fos a camp obert. No havien llençat mai cap bomba al poble, però era quelcom que podia passar qualsevol dia. De fet un dia va passar. El 25 de desembre, Nadal. El resultat: seixanta morts, molts ferits, moltes cases destruïdes totes dels carrers al voltant de la plaça. La casa de la Tere no la van tocar, ni a ningú de la família tampoc.

De vegades el perill no venia d'un bombardeig premeditat sinó que els avions que retornaven, buidaven les "bombes sobreres" per no tenir-les a l'avió en el moment d'aterrar. Clar, buidar per buidar, millor llençar-les sobre d'un poble, a la plaça, el campanar, el mercat, l'escola... sempre buscant fer com més mal millor. Al cap i a la fi ho feia l'aviació alemanya o italiana. Es tractava sobretot de terroritzar "l'enemic". Però això és una altra història.

La Tere no en sabia res de tot això. Havia nascut l'any 36 i seguidament son germà Joan, "Juanito", tot just l'any següent. Són pare va anar al front. Va formar part de la 43 Divisió que se'n va dir "La Heroica" (el Dr Negrín els va donar una medalla), perquè van resistir dos mesos el setge de Bielsa ("La Borsa de Bielsa"). Això va permetre una fugida de republicans i població civil cap a França, ordenada i organitzada i no la desbandada que es va viure a Catalunya per Port Bou cap a les platges d'Argelès que vam veure quan vam estar a Elna aquest curs.

La mare de la Tere era una dona molt jove –tot just 20 o 21 anys– que l'havia tingut amb 18, dos anys després de tornar de Filipines. No, no. No era filipineta, tot i que li ho deien al poble: "... ja se li nota que és d'allà de Cuba i Filipines" (?). De pares i avis catalans –no sé si amb vuit cognoms– havia nascut a Barcelona, al carrer Tallers, però el seu pare havia anat a treballar a Manila i cap allà que es va endur la Família (l'Assumpta i la seva bebè Maria).

La Tere era espavilada com sa mare. Ulls vius, sempre a punt de descobrir un nou joc, un tresor en cada nova troballa. Anava tot el dia darrere el seu avi, el Bibi. L'ajudava a estendre fulles de col que posaven a assecar a sol i serena fins que quedaven com un pergamí. Llavors el Bibi les tallava a trossets amb una navalla que no deixava tocar a la Tere perquè "feia pupa" i la Tere es bufava el dit quan l'hi deia. Trossets cada vegada més petits fins que en feia "picadura" barrejada amb tabac que treia a saber d'on. Així "allargat" tenia tabac pel seu consum i per vendre o per bescanviar per pa blanc que al poble sempre n'hi va haver. Fumaven fulles de col! Després diuen que si la maria!

La Tere mai no va passar gana perquè precisament havien deixat Barcelona, el barri d'Horta on es van instal·lar en tornar de Filipines, quan les coses es van començar a posar-se malament. Cues pel racionament, talls de llum... però el pitjor la por. Tanta que la mare de la Maria, l'àvia de la Tere, una "senyorassa", va decidir tornar a Filipines perquè en aquella guerra no se li havia perdut res. A l'altre "bibí", el pare de la Maria, la Teresa no el va conèixer perquè va morir abans d'esclatar la guerra. Molts anys després la Maria va entendre per què havien tornat. El seu pare va venir a morir a Barcelona, a l'Hospital Clínic, perquè no va voler que les seves dues dones es quedessin soles a Filipines. Ni en somnis podia pensar que Franco i uns generals se sublevarien i fracassat el cop d'estat començaria una guerra civil de tres anys que ho canviaria tot. El cas és que la Maria, molt jove, es va enamorar del Joan i de cap manera va voler acompanyar a sa mare de tornada a Manila. Error o no, es va quedar a Horta, però amb el Joan al front la Maria, amb els seus 20 anys, no podia tota sola amb dues criatures tan petites. Per això van instal·lar-se a casa els sogres, al poble. Una vila desconeguda per ella. Una manera de viure antiga i antiquada, res a veure amb Manila o Barcelona. És curiós que a Barcelona, no hi ha ningú que sigui de Barcelona. Tothom ve d'un poble o altre. Siguin pares o avis o besavis... si tirem una mica enrere, arribem a un poble en menys de tres generacions.

Ja ho hem dit que la Tere no en sabia res de tot això. Ella era la nena més feliç del món i a casa els avis, més. Allà, amb els avis, tenia més oportunitats de jugar a coses més interessants que a Horta. L'avi Salvador li seguia sempre el rotllo, i ella a ell. Si havien de fer "picadura" la feien. Si s'havien de fer "farinetes" –una mena de puré amb farina i llet aigualida– doncs les feien també. Concursos de passejar caragols, pastar fang, cantar cançons, fer basses d'aigua. El dia no tenia prou hores! Ara, el que li agradava més a la Tere era anar amb el Bibi per avall, cap a la sortida del poble. Llavors caçaven capgrossos d'un rierol que sabia el Bibi. En deien peixets, així que potser els pescaven. A tots dos els era igual que fossin batracis en plena metamorfosi. A la Tere li agradava que el Bibi, un gran caçador-pescador expert en la captura de capgrossos, n'hi posés un a la maneta i li fes picoretes en moure la cua per a deslliurar-se. Ser capgròs a la guerra civil espanyola, devia ser l'escalafó més baix de la cadena existencial, no?

Però tampoc era tot flors i violes. Un matí de núvols i de sol, va passar una columna de camions –republicans, és clar– carregats de soldats i de fum i de polls segurament. Es van parar a la plaça, segurament per estirar les cames i fumar. La Tere corria per allí amb el seu germà i els soldats de seguida els van dir alguna cosa al parell de "rossets". Que sou alemanys? Que teniu gana? Ni sabien que volia dir "alemany" ni tenien gana

ni parlaven! De seguida li van oferir un “xusco” de pa a la Tere. Un d’ells li va allargar una coseta petita i vermella molt bonica que li va posar a la mà. La Tere se’l mirava... a veure si es movia i li feia picoretes vermelles potser. Un “milicianu” li va fer un gest, fent-li entendre que allò es menjava. La Tere no ho va veure clar i li ho va oferir al seu germanet. En Joan, Juanito, se’l va posar a la boca i el va mastegar amb les poques dents que tenia. Es va quedar quiet, va posar-se vermell com un titot i va arrencar a xisclar i bramar, com si li haguessin arrencat el cap de viu en viu. La Tere, espantada, va sortir corrents a buscar sa mare. El Joan immòbil seguia bramant i treia una mena de baba escumosa per la boca mentre es fregava la cara i els ulls amb les mans. La Maria es va adonar que li havien donat un bitxo picant com un dimoni. El va agafar a coll i mentre maleïa la mare de tots els exèrcits, li rentava la cara i els ulls amb l’aigua freda rajant de la font. De llavors ençà que la Tere es mirava els soldats des d’una certa distància i si li donaven res, fia “no” amb el cap.

Segur que van ser temps miserablement feliços els de la infància de la Tere. Misèria al voltant, compensada amb tones d’amor al damunt. Als anys quaranta van tornar a Barcelona. La Tere va créixer i créixer fins a ser una dona tan valenta com sa mare. Penso que tant la Maria com la Tere van ser dones molt valentes, plenes d’energia i de ganes de viure. Molt valentes perquè els va tocar perdre una guerra dues vegades. Primer com a republicanes, perquè eren a la zona republicana i punt. Segon perquè com a dones la van perdre doblement. Totes aquestes dones que no tenen nom, que no coneixem o que hem conegut molt, molt poquet perquè a sobre callaven, són les meves àvies.

A VOSALTRES

NOA ARCE MÚJICA

A vosaltres,
que ho vau començar tot,
que vau estar en els bons,
dolents i pitjors moments.

A vosaltres,
per obrir els ulls de la gent,
per lluitar pels vostres drets,
per seguir endavant soles.

A vosaltres,
per demostrar-nos la vostra força,
la vostra valentia,
les vostres ganes de sobreviure.

A vosaltres,
per fer una gran revolució,
per ensenyar-nos i ajudar-nos,
per ser un model a seguir,
gràcies.

TU I JO

PAULA CORTÉS PANÉ

Sota les teves celles
s'acull la tardor,
de la teva mirada
amb molta dolçor.

Amb tot el nostre cor
anem contra corrent.
Abraça'm, ben fort,
no et vull sentir absent.

Hem de ser molt forts
en un món imperfecte,
ja que res del que fem
els hi sembla correcte.

Som un bonic secret
dins de les nostres vides.
Paraules no dites,
que són prohibides.

La nostra veritat
està ben amagada.
Així ni res ni ningú,
la tindrà vigilada.

És possible, ho crec,
i tinc tota la certesa,
que en la negra foscor
seré jo la que et besa.

Textos premiats
al Concurs Literari
Sant Jordi 2019
Premià de Mar

GRUP E: 3r o 4t d'ESO

180 GRAUS

ARNAU CORRONS CABADA

“Atenció. Últim avís per als passatgers del Vueling 1727 amb destinació Madrid, embarquin urgentment per la porta número C-24. Gràcies”

Merda. Sabia perfectament que aquells minuts de més que havia tardat aquell matí en maquillar-me serien just els que em faltarien després per arribar a temps a agafar el meu vol cap a Madrid. Tot era molt fàcil quan estava a casa i pensava que si m’afanyava arribava bé sense saber la de trànsit que hi havia a l’entrada de l’Aeroport del Prat. Just quan arribava a la porta d’embarcament l’estaven tancant però amb un parell de disculpes i milers de gràcies l’amable hostessa em va deixar passar. I sort que ho feia, ja que no m’hagués fet cap gràcia haver-me llevat a les quatre del matí per haver-me d’esperar a agafar un altre vol.

Bé, ja veig que vaig massa ràpid, com de costum, i encara no m’he presentat. El meu nom és Ana i visc a Barcelona des dels 19 anys quan em vaig traslladar des de La Laguna, Santa Cruz de Tenerife, la meva ciutat natal, per estudiar disseny de moda a la IED de Barcelona. Actualment tinc 26 anys i visc a Madrid amb la meva parella, filla dels caps de l’empresa on treballo. Vaig acabar la carrera quan tenia 23 anys i treballo a una de les empreses espanyoles més famoses en el disseny tèxtil, “G-Clothing S.L.”, on hi vaig fer les pràctiques de la universitat i on treballo de secretària i ajudant de la mateixa cap de l’empresa, Elena Gallego, i a vegades també del seu marit, Manuel Rodríguez.

I així és com va començar el meu viatge a la capital: quasi perdent el vol i sense saber res del que m’esperava.

3 anys abans...

Madrid, 6.47h

Acabava d’arribar a la ciutat i un cop recollida la meva maleta vaig agafar un taxi que em va deixar a la porta del que seria el meu nou pis mentre duressin les pràctiques. Cal dir que a Barcelona vivia en un pis de lloguer amb el meu exnòvio però no hi passava molta estona ja que la nostra ruptura no havia estat fàcil i tot em recordava a ell. El pis de Madrid el compartia amb una noia que es deia Mimi. Amb ella vaig fer molta pinya des del principi i actualment és la meva millor amiga.

Quan vaig picar al timbre no va tardar gens a obrir-me. Tot i ser quasi dos quarts de vuit del matí ella ja s’havia llevat per rebre’m i quan em va veure em va saludar com si em conegués de tota la vida. Em va fer passar i em va ensenyar la meva habitació. El pis estava molt ben decorat, no hi faltava cap detall. No ens vam entretenir massa ja que havíem de marxar a treballar. Vam anar amb el seu cotxe, un mini de color blau turquesa on dins, sota el retrovisor interior del cotxe hi havia una foto on sortia ella amb una noia que, la veritat, em va semblar guapíssima. Ella, en veure que la mirava, em va dir

que era la seva millor amiga, la Míriam i que era la filla dels amos de l'empresa.

Vam arribar al treball i ella va saludar amb molta efusivitat a tothom qui es trobava. Vam entrar en una sala enorme i ens vam dirigir cap a una porta on es podia llegir "Sra. Rodríguez". Vam trucar a la porta i una veu ens va convidar a passar. La Mimi em va presentar però no me'n vaig adonar. Estava tan concentrada mirant el quadre que presidia aquell despatx que no estava atenent al que totes dues parlaven. En aquell quadre sortien dos nois. Ell era ros amb uns ulls colors mel on t'hi podies perdre i ella era la mateixa noia que la de la foto de la Mimi o sigui que vaig deduir que era la Míriam. Ella tenia els cabells del mateix color però arrissats i una mirada que em va deixar boja. Eren els dos guapíssims i segurament eren els models de l'empresa i també vaig deduir que el noi era el germà de la Míriam ja que eren idèntics. Després vaig tornar a la realitat i em vaig presentar a l'Elena, la que seria la meua cap i em va dir que durant les meves pràctiques formaria part del seu equip de disseny i treballaríem totes tres juntes. Em vaig posar molt contenta pel fet de que hauria de treballar amb la Mimi.

Estàvem totes tres en aquell mateix despatx. L'Elena es trobava en una taula enorme que ocupava quasi tota l'habitació i en dos escriptoris molt amplis i mirant de cara a l'Elena ens trobàvem la Mimi i jo. Estàvem totes tres treballant, bé jo més que treballar m'instal·lava, quan de cop van entrar al despatx els dos germans i fills de l'Elena. Ell molt amablement va venir i es va presentar. La veritat és que va ser molt agradable i vam estar una estona parlant, cosa que no va molestar gens a l'Elena. En canvi, ella, la Míriam només em va saludar mantenint distància i sembla que va passar olímpicament de mi i va anar a saludar la Mimi. Tot i que la seva salutació va ser un simple "Hola, jo sóc la Míriam" vaig sentir dintre meu una sensació molt estranya.

Al cap d'una estona parlant, ell va preguntar a la seva mare si jo podia anar aquella mateixa nit a casa seva a sopar.

-Molt bona idea, Raoul -va dir l'Elena. Raoul, així es deia el jove-. Podeu fer un sopar de benvinguda i tu, la Míriam i la Mimi podríeu sopar amb ella. El pare i jo no hi podem estar però vosaltres podreu sopar solets perfectament.

-Eh... ni de conya, mama. Saps perfectament que aquesta nit surto de festa -va afegir la Míriam- a part que no la conec de res com per sopar amb ella i sacrificar una nit amb els meus amics.

Es veia de lluny que a la jove no li faltava gens de caràcter però per al treball que tenia de model i les circumstàncies familiars que tenia no li feia falta pas ser gaire amable.

Madrid, 20.35h

Un cop vam arribar a casa dels Rodríguez vaig veure la magnífica mansió on vivien quan vam baixar del cotxe de la Mimi.

Allà vam sopar un menjar deliciós i, tot i que m'ho vaig passar d'allò mes bé, la Míriam no em va dirigir cap paraula i vaig marxar d'allà amb només haver sentit la seva veu per saludar-me i acomiadar-me, això sí, amb un to de cabreig que em va fer sentir malament.

Les setmanes passaven i tot i que la meua relació amb la jove havia canviat, ara ja parlàvem més i era molt més simpàtica em vaig haver d'acostumar als seus canvis d'humor. Al dia següent del sopar es va disculpar, segurament després d'haver parlat amb el seu germà. Amb ell vaig congeniar des del principi i quasi cada dia quedàvem per anar a prendre alguna cosa o a sopar junts a restaurants cars on jo sola mai hauria anat, ja que no m'ho podia permetre. Amb ella, la Míriam cada dia anava parlant més. Amb una mica més de confiança em va confessar que era lesbiana i que el seu prototip de noia era justament jo. Això a mi em va posar nerviosa i és que cal reconèixer que des de que la vaig conèixer sentia una sensació estranya i jo també em sentia atreta per ella i, per primera vegada, per una noia. Els mesos passaven i la relació que tenia amb la Míriam cada vegada s'apropava més a la de nòvies. Jo ja ho havia acceptat i em considerava bisexual i ja havia tingut algunes nits boges amb ella. Però encara seguíem tenint discussions com al principi, portades principalment pel fort caràcter de la noia. Ella, quan la vaig conèixer, es passava nit sí nit també de festa i arribava sempre a sa casa passada de voltes. Tot i així, amb el pas del temps i de la nostra relació ella va canviar i això em reconfortava. Però quan discutíem i marxava de festa em posava malaltíssima quan me la imaginava ballant amb altres noies. Perquè sí, estava enamoradíssima d'ella.

Va ser una vegada quan vam tenir una discussió fortíssima després d'arribar tard a treballar per culpa seva que ens vam distanciar. Vam estar dies i setmanes sense parlar. Va ser difícil ja que ella constantment venia al treball de la seva mare. En aquests dies el suport de la Mimi i el Raoul van ser el millor que vaig tenir ja que ell cada dia portava alguna cosa a casa per sopar. I es que encara que la Míriam fos la seva germana, sabia perfectament com era i sabia que no havia fet les coses bé.

Un dia la Mimi estava a casa amb gastroenteritis, o això va dir a l'Elena després d'una nit de festa. La Míriam, com cada dia estava al despatx de la seva mare provant-se alguns modelets per a diferents shootings fins que l'Elena va haver de marxar a la planta d'oficines a una reunió i ens va deixar a soles. La Míriam i jo vam estar uns minuts en silenci i a mi em cremava per dins el fet de reprimir-me d'anar i besar-la però volia fer-me la dura. Va ser ella la que va fer el primer pas i em va demanar perdó. Jo vaig sospirar i li vaig dir que ja estava tot oblidat i em vaig aixecar per marxar del despatx a agafar-me un té. Aleshores ella em va agafar i va tallar distàncies entre ella i jo. Jo li vaig dir que em deixés anar que en qualsevol moment podria entrar la seva mare però ella no va tardar ni mig segon en callar-me amb un petó als llavis.

-Ho sento de veritat, Ana -em va dir ella al separar els seus llavis dels meus- i penso que ha arribat el moment de confessar tot el que sento per tu.

Em vaig posar molt nerviosa, no m'ho podia creure. Com tot havia canviat en uns simples cinc minuts.

-Vull anar més lluny amb tu... no sé si saps el que et vull dir -va afegir ella- ser... nòvies, no sé.

Però jo no la vaig deixar acabar la frase i la vaig besar. Ens vam fondre en aquell petó i jo no em volia separar d'ella mai més però ens vam separar quan vam sentir que l'Elena venia. Jo vaig continuar fent la meva però la Míriam, amb el seu caràcter clar i directe, em va agafar i em va besar davant la seva mare. Jo només pensava en la cara de sorpresa de la dona però no es va pas sobresaltar. És més, ens va confessar que no feia falta que li ho confirméssim ja que era més que evident que entre nosaltres no hi havia una només simple amistat.

Els mesos van passar i les meves pràctiques estaven a punt d'acabar. La Míriam i jo vam seguir amb la nostra relació i no vam tenir cap inconvenient i passàvem el dia juntes. Bé, juntes però no soles, ja que el Raoul i la Mimi, els meus actuals millors amics, cada dos per tres volien fer plans amb nosaltres i era molt més difícil trobar un moment d'intimitat entre la Míriam i jo. Però alhora això ens va ajudar a gaudir més del temps que passàvem soles ja que com que entre treball i amistats no en teníem gaire no perdíem el temps en tonteries o en discussions inútils.

Tot i que cada vegada que s'apropava més el meu final de pràctiques i això em preocupava el problema es va esfumar en un tres i no res quan l'Elena em va oferir un contracte fix a la seva empresa. Em va dir que estava molt contenta amb el meu treball i que era una companya impecable però també em va confessar que no volia separar-se de la seva nova nora i ens vam abraçar i vaig firmar el contracte amb els ulls tancats. Vaig tornar uns dies a Barcelona i la Míriam em va acompanyar. Vaig anar al meu pis, el vaig buidar i vaig tornar les claus a la immobiliària. El més dur va ser acomiadar-me de les meves amigues Aitana i Amaia però el disgust em va durar res. Totes dues havien estat becades a un conservatori de música a Madrid i es venien a viure allà. Podia sortir tot millor? Doncs encara que no ho pensava, Sí, encara podia anar tot millor. I es que en un sopar que vam fer en un dels meus restaurants preferits de Barcelona la Míriam davant de tot-hom qui estava allà sopant es va agenollar i em va proposar matrimoni. I jo evidentment vaig dir que sí i ens vam besar mentre tots aquells que ens miraven aplaudien.

La meva vida a Madrid va continuar tal i com ho havia fet durant l'estiu però amb el plus afegit de que les meves millors amigues i quasi germanes Aitana i Amaia visquessin allà i un casament per organitzar, i aleshores vaig adonar-me que era la dona més feliç del món.

I així va ser com la meva vida va canviar i va fer un gir de 180 graus, convertint-me en la que actualment és la nova Ana.

EFÍMER

ANNA CAMPO CAMPILLO

Aquella era un d'aquelles tantes estones nostàlgiques però no necessàriament dolentes. Una d'aquelles estones durant les quals et trobes al llit, amb els ulls fixats al sostre mentre la teva ment divaga entre els antics records. Un d'aquells durant els quals tu ets dirigit pel passat que et fa somriure, envermellir, arrufar les celles o humitejar els ulls. Tot de manera inconscient, és igual si plou o fa sol, si són les dotze del migdia o les tres de la matinada, ni tan sols si has tingut un bon dia o no, perquè submergit en una d'aquelles estones vius molt lluny del teu present, el temps s'atura a la vegada que passa molt ràpid i et fa sentir agradablement distret. Fins que tornes, que per desgràcia és sempre. Quasi sempre et fa tornar un cop afectuós d'algú que passa prop teu o simplement et ve a parlar,. Altres vegades és el soroll d'una porta que es tanca o el d'una bala que trenca la dolça harmonia.

Però aquella vegada no va ser com quasi sempre. Aquella vegada em va rescatar la veu de l'encarregat de la correspondència, que cridava el meu nom com si li anés la vida. A l'anar cap a ell em va dir que tenia una carta per a mi. Ja de tornada la meu llit, amb la carta entre les mans, vaig mirar el remitent i vaig tenir una agradable sorpresa. Vaig tornar a estirar-me completament i amb la carta a les meves arrugades i gastades mans, em vaig deixar transportar de nou al passat amb la mirada perduda. La cara va passar a estar sota les ordres dels records i aquella vegada l'única ganyota que vaig fer va ser un flamant somriure. Bons records, tots d'una mateixa persona la qual sempre he admirat des de la distància. Segueixo navegant entre records que es mantenen intactes i no aconsegueixo esborrar el somriure de la meua cara, que s'ha quedat inconscientment esclavitzada de forma natural. Records no necessàriament transcendents pel que fa als fets, però sí pel que fa a un valor especial per a mi en el sentit de benestar personal. Una estona agradable. El somriure es manté com un vaixell a l'aigua, com la mirada tanta estona perduda i jo sense adonar-me'n. Algun record aconsegueix portar el meu somriure a la màxima expressió, com si es tractés d'una melodia amb els seus alts i baixos. A la meua ment hi ressona una dolça melodia de piano, aquella que tocaves les tardes d'estiu mentre jo bevia orxata. Cap afectuós, i torno. Aquesta vegada ha estat com quasi sempre, un amic que ha passat a prop meu. Ara, tornant a la tediosa realitat, voldria dir-te que les teves cartes són meravelloses. Gràcies a tu puc aïllar-me de la realitat que visc aquí. Com sabràs, estar a l'exèrcit en plena guerra no és el millor, però m'hi quedaria per sempre per seguir rebent les teves cartes. Gràcies per la teua carta i l'estona, una d'aquelles tan nostàlgiques però no necessàriament dolentes.

LA LLUNA

PAU YEPES ROMERA

La lluna
molts la comparen amb la pruna
però no és bruna,
la lluna.

La lluna ens vigila de nit,
Quan tothom està dormint.
Quan el sol es lleva
A la lluna relleva.

Quan la lluna és tímida
Es posa a minvar.
I quan es posa presumida
Surt a saludar.

La lluna ens il·lumina
Però ella no brilla.
El sol li dona brillantor
Però s'oblida de l'escalfor

IMAGINA

JUDITH MOLINA PÉREZ

Imagina un dia sense sol,
jo em sentiria molt sol.

Imagina la nit sense estels,
jo els vull comptar a parells.

Imagina el mar sense soroll,
jo el vull gaudir des del moll.

Imagina els arbres sense vida,
jo vull tocar la seva forma definida.

Imagina un món sense poetes,
jo vull ser les seves lletres.

Vull un món amb poetes i escriptors
que dibuixin un món sense pors.

Vull ser justa, capaç i lliure,
en un món on tots puguem viure.

Textos premiats
al Concurs Literari
Sant Jordi 2019
Premià de Mar

GRUP D: 1r i 2n d'ESO

LA LLEGENDA DEL BOSC

JAVI ADAME RIUS

“No vagis al Bosc” eren les primeres paraules que els pares ensenyaven als seus fills. Durant segles, els pares deien aquella frase, i la van repetir generació rere generació.

Sent encara molt petit, en Nil va comprendre que passar la línia que dividia la ciutat del Bosc estava prohibit. Ho va saber abans de no saber pronunciar simplement “hola”.

Ningú anava per allà parlant sobre els Boscós amb interès, llevat que només volguessin provocar.

El seu germà gran, en Samuel, era el típic provocador, però ell sí que hi entenia, del tema.

-La Júlia creu que els unicorns encara existeixen -va dir el Nil una tarda, mentre la pluja queia sobre les finestres-. Tu creus que hi ha unicorns en els boscos, Samuel?

Estirat sobre el sofà, va apartar l'atenció del seu llibre i el seu quadern d'apunts per mirar-lo.

-És molt probable -el seu germà va fer cara seriosa-. Vaig llegir que alguns exploradors britànics van tenir contacte amb aquestes criatures i que, fins i tot, les van dibuixar en uns diaris. Tot i que és una llàstima, perquè aquests diaris es van perdre.

-Els exploradors duïen diaris?

En Samuel va somriure.

-Ells preferien dir-ne “llibrets d'exploració”.

El Nil es va estirar sobre el sofà per preguntar-li més coses. Sempre li agradava escoltar a la seva mare tocar el piano, sobretot quan Samuel li explicava històries. I el Nil, sotmès pel seu entusiasme, no podia deixar de fer preguntes al germà gran:

-Com creus que són els unicorns de veritat?

-No sé si haig de dir-t'ho -va dir en Samuel - Podries tenir malsons després.

-Jo no m'espanto -va declarar el Nil.

-Samuel!

En Samuel es va espantar en sentir el to de la seva mare. La Valentina havia aixecat els ulls del seu piano i el mirava amb una mirada profunda. Encara que ella mai alçava la veu, transmetia respecte, ningú la podia ignorar.

-Què? -va riure en Samuel.

-No diguis res d'aquestes coses al teu germà, encara és molt petit, t'ho he dit centenars de vegades..

El Samuel va argumentar, sense immutar-se, que el Nil era prou gran per sentir aquelles històries. La mare no es va deixar convèncer.

-Només té vuit anys –va dir-. I, Nil, tampoc vull que vagis per aquí repetint les coses que et diu el teu germà. Ell ja no té remei, però tu ...

-Això em fa mal -es va lamentar el més gran.

-Nil -va dir ella amb suavitat -, saps que vivim molt a prop del Bosc, però recorda que mai has de ...

-Ell ja ho sap, mare -va intervenir Samuel-. Només són històries, res més. No estem tan bojos com per anar a endinsar-nos a un bosc a comprovar si hi ha unicorns.

-Per què no? –va dir el Nil amb un to molt lleuger–. Podríem arribar a veure els unicorns que només han vist els exploradors britànics.

-No siguis boig, ves a dormir.

Cap a les quatre de la matinada, quan ja tota la família estava dormint, el Samuel es va despertar per un so molt estrany. Només aixecar-se va veure que el llit del Nil estava buit, i també que la finestra estava oberta.

I a alguns metres es veia al Nil córrer cap al bosc.

Lavors el Samuel va anar corrent cap a ell, per avisar-lo i que no es fiqués en embolics; però ja era massa tard.

Quan el Samuel va arribar a atrapar-lo, ja eren dins, dins del bosc que generacions havien prohibit per pura seguretat.

Se sentia el so d'unes branques movent-se, i només per això tots dos es van espantar.

El Samuel, encara que no volia endinsar-s'hi, quan ja va entrar-hi va pensar que haurien de sortir molt aviat d'aquell bosc tan profund, i horrorós, però per la intriga no es va fer cas a ell mateix i va seguir. La cosa és que després no van poder tornar.

Quan hi van entrar al cor dels bosc, van veure els magnífics exploradors britànics, encara dibuixant els propis unicorns, que estaven davant seu. Llavors ells ja van veure que la llegenda era certa. I només acostar-se als exploradors per veure què feien, van dir unes paraules molt silencioses, que ni el propi Nil va sentir:

-Gràcies, gràcies... – deien els antics exploradors britànics.

Els dos nens no sabien què passava, però de cop i volta els exploradors ja no hi eren.

I la magnífica llegenda del bosc es feia realitat. Els nous exploradors britànics eren ells: fins que algun altre valent tingués el cap tan boig com per entrar al bosc i agafar el seu lloc, no sortirien mai d'allà.

EL VIATGE

SARA NOGUERA SEMITIEL

Em vaig despertar. Em trobava estirat al terra, sense saber a on era. Estava en un lloc fosc i el terra era rugós, com en una cova. Vaig intentar aixecar-me, però tenia un dolor molt fort a l'estómac. Em va costar, però vaig aconseguir-ho i vaig començar a caminar.

Vaig pensar a il·luminar el camí amb la llanterna del mòbil, però em vaig adonar que no portava res a sobre, només la roba.

Després d'una estona caminant per aquella espècie de cova, l'entorn va començar a canviar a poc a poc. La cova cada cop era més gran, i una mica més lluminosa. Em vaig sorprendre al veure que hi havia gent. La majoria d'ells portaven unes camises blanques amb una petita medalla daurada.

Em vaig apropar a un grup de persones, i quan era a punt de preguntar a on era, vaig notar com algú m'estirava del braç. Em va portar darrere d'una paret i es va ajupir, i jo vaig fer el mateix.

Era una d'aquelles persones de les medalles daurades, però la seva camisa era blau cel. Era un noi ros, amb els ulls verds. Més o menys tindria uns 17 anys. Em vaig parar a pensar. Quants anys en tenia, jo?

Com em deia? Qui era? No sabia contestar a cap d'aquestes preguntes.

El noi em va interrompre quan em va tornar a agafar i em va portar cap a una porta. Em vaig plantejar escapar, però em vaig fixar en el que m'envoltava: Si corria cap a l'esquerra, em trobaria amb més gent de les camises blanques. A la dreta, hi havia un grup de gent amagant-se. No tenien pinta de bona gent. Així que, de moment, vaig decidir seguir amb el noi ros.

Vam entrar per la porta i em va portar fins a una sala, semblant a un despatx. Hi havia una taula amb un ordinador amb un logo, que de seguida vaig reconèixer que era el mateix que el que portaven a les medalles els de les camises blanques.

-Com 'ho has fet per arribar fins aquí? -em va preguntar el noi.

-Primer, on som? Qui ets? Per què hi ha tanta gent amb camises blanques i aquest logo tan estrany que portes? -vaig preguntar-. I...

-Aquí el que fa les preguntes soc jo -em va interrompre una mica alterat-. Recordes qui ets?

Vaig dubtar. L'únic que recordava era estar a la gelateria amb més gent, suposo que serien els meus amics.

-Et dius Adrià, tens 15 anys, vius a Manhattan, vas a l'institut que hi ha uns pocs carrers a sota de casa teva i t'encanta jugar a bàsquet i compondre les teves pròpies cançons amb la guitarra -va dir el noi.

Vaig tardar una estona a interpretar el que m'estava dient, i petits records em van venir de sobte.

-Ei, com saps tot això?

-Jo sóc en Luke, i era l'encarregat de portar-te a... -va fer una pausa-, no importa. El cas és que tu no hauries de ser aquí. I com no et tregui d'aquí ràpid, em posaran un bon càstig.

-D'acord, Luke, encara no m'has contestat la meua pregunta, on som? I per què saps tantes coses sobre mi i jo no recordo gairebé res? -vaig notar com em tornava a fer mal l'estómac, però cada cop amb menys intensitat.

En Luke se'n va adonar, i em va mirar sorprès.

-Encara et fa mal?

-Sí, saps el que m'ha passat? -li vaig preguntar.

En Luke va sospirar i va començar a murmurar, mentre caminava d'un costat a un altre.

-Ens n'hem d'anar mateix -em va dir.

-No -vaig dir decidit-. No fins que no em diguis què està passant.

-Mira, vols saber per què només recordes una única escena? Per què no portes res a sobre? -em va dir fent una pausa-. Estàs mort.

El vaig mirar horroritzat. No podia ser veritat. No el volia creure, què sabia ell sobre mi?

Però no em sortien les paraules.

-La meua feina és assegurar qui són les persones que entren a l'infern i les que van al cel -va continuar explicant en Luke-. Tu havies d'anar al cel, però per alguna raó ets aquí, a les portes de l'infern. Totes les persones de les camises blanques que has vist abans són Guardians, que acompanyen els morts que van a l'infern. Només recordes estar a la gelateria perquè és on has mort. Hi ha hagut un atacamant i has rebut un tret a l'estómac. Si estiguessis mort definitivament no et faria mal. Si ens donem pressa, encara tens una possibilitat de tornar a la vida.

En Luke va sortir per la porta, i el vaig seguir.

Vam travessar per on havia passat abans, vam anar per un passadís estret. Cada cop em feia menys mal l'estómac. Això em feia caminar més ràpid, però també significava que ens quedàvem sense temps.

Vam estar una estona anant per aquells passadissos foscos, fins que per fi vam arribar.

Era molt més lluminós, i hi havia una porta amb uns guàrdies, i un grup de gent anava passant.

Vaig començar a recordar petits detalls del que havia passat a la gelateria. També recordava les cares dels meus amics, i el soroll del tret.

-Aquestes són les portes del cel -va dir el Luke.

Vam passar de llarg per un costat, evitant que la gent ens veiés.

-Estem a punt d'arribar- em va dir- però m'has de prometre que no li explicaràs això a ningú.

Vaig assentir amb el cap. Vam avançar uns metres més fins que vam arribar a una espècie de porta d'ascensor.

-Ja hem arribat. Ha sigut un plaer haver-te conegut.

-Igualment -li vaig dir acomiadant-me amb la mà.

Les portes es van obrir, i vaig entrar. Mentre les portes es tancaven, en Luke em va dir adéu amb la mà. Les portes es van tancar. Se'm va ennuvol·lar la vista, i vaig caure inconscient al terra.

Vaig obrir els ulls. Em trobava al terra de la gelateria, amb els meus amics i dos infermers envoltant-me. L'estómac em feia un mal terrible.

Sentia el soroll de les sirenes de l'ambulància de fons. Els meus amics em deien coses, però només vaig aconseguir entendre un dels infermers.

-Està viu!

Amb el temps vaig començar a dubtar si allò havia sigut real o només un somni, però cada cop que mirava la meva cicatriu a l'estómac, no podia evitar pensar en tot en el que havia passat i en el Luke.

NOMÉS TU

ALMA SÁNCHEZ

Ets la llum del meu dia
la cançó que m'anima, ets la meva melodia.
Si no t'hagués conegut, jo no seria igual
tu ets la persona que em posa el mon en vertical.

Potser tot en la meva vida canviaria
al no poder veure el seu somriure dia a dia.
Ets la flor més maca dels meus jardins,
tot i que vam començar amb un simple "hola" d'amics.

En el cor sento que ets molt important.
Ets tu l'únic que arregla el desastre del meu voltant,
per això no et diré mai adéu,
perquè jo crec que ets un dels meus.

L'ESTRELLA

GRETA FERNANDEZ

L'estrella és bonica
tan bonica com el cel
té cinc puntes afilades
també un somni molt lluent.

Sempre arriba de puntetes
quan la nit està caient
és la lluna qui la mira
amb els ulls ben somrients.

Venen totes les amigues,
plenes de somnis també
i jo surto a la finestra
i els explico els meus secrets.

Textos premiats
al Concurs Literari
Sant Jordi 2019
Premià de Mar

GRUP C: 5è i 6è de Primària

MEMÒRIES D'UN ESTUDIANT

JOFRE LÁZARO ALSINA

Introducció:

Tinc una gran història per explicar-vos. Us explicaré tot el que em va passar quan vaig arribar nou a aquella classe. Però perquè pugeu comprendre aquesta història teniu la gran necessitat de saber com era aquella classe. No vull dir superficialment, no, vull que sapigueu com era de veritat i el que passava sota les mirades tranquil·les dels professors. Només us puc avisar que estigueu preparats, oblideu el típic estereotip de classe de 6è de primària. Suposo que si encara esteu llegint això és perquè voleu saber la meua història, si és així, comencem.

Part 1: La classe

Com a totes les societats del món hi havia una piràmide social. Es dividia en quatre parts: els populars, els amics dels populars, els marginats i els odiats. Hi havia tres populars: dues nenes (bessones) i un nen. Es podria dir que aquell nen estava per sobre del nivell de popular, era com un déu, tot el que ell deia s'havia de complir si no... passaves al grup d'odiats i creu-me no et convenia. Aquell nen era un àngel per fora i un dimoni per dins. Tenia un encant i una bellesa sobrenatural (era com una versió masculina de Milady de Winter) per no parlar dels seus poders de seducció, totes les nenes de la classe anaven darrere d'ell!!!

Passem al grup dels "amics dels populars". Era un grup curiós ja que podies arribar a ser la mà dreta d'un popular, però només una objecció a la seva manera de ser i... passaves al grup dels odiats. Ara toca el grup dels "marginats", perquè no sabia quin nom posar-los. En veritat no eren marginats, l'única raó perquè no es relacionessin tant amb la resta de la classe era perquè no els importava gens totes les mogudes que feien els populars amb els seus amics. Eren bones i simpàtiques persones.

Finalment el grup dels odiats. Aquests pobres nens patien molt. Com ja he explicat abans, havien caigut del més alt de la piràmide social a la categoria més baixa. El perquè del patiment dels nens era el següent: des que ja no eren amics dels populars, tenien en contra seu els populars i els seus amics, que feien exactament el mateix que els sobirans de la classe però a la seva manera. Estaven cada dia mirant-los mentre els criticaven, els deixaven de banda... Ho passaven molt malament, però la pitjor part era si li deien a algú (pares, professors etc.) i aquests s'anaven a queixar, per molt que els renyessin seguirien fent el mateix i la seva situació empitjoraria moltíssim. És cert que el déu, (em canso de dir popular) donava la imatge d'una persona amable, mai era renyat, ni les dues germanes. Eren sempre els amics dels populars qui eren renyats i si aquests deien alguna cosa que no convenia als tres fantàstics, directe al grup dels odiats. Us preguntareu: tot això ha sigut necessari per entendre la classe? Doncs sí.

Part 2: L'arribada

Ara toca la meua història, espero i suposo que voleu llegir-la. L'escola començava al dotze de setembre. Quan vaig arribar a classe ja vaig adonar-me de mirades curioses dirigides a mi, es clar venia nou al curs. Però entremig d'aquelles, n'hi havia tres amb mala intenció. Dues nenes i un nen em miraven amb la classe de mirades amb què t'observen perquè els podries ser útil. En aquell moment em vaig adonar que qui m'estava mirant atentament eren els sobirans, els populars, els reis de la classe. No em podia esperar tot el que passaria a continuació. Per mitjà d'alumnes de la classe em vaig assabentar de totes les mogudes dels populars i de la piràmide social que us he explicat abans. Em semblava que ja havien trobat us a la meua presència, es veu que em farien servir per empassar-me tots els càstigs i donar excuses als professors de coses que jo no hauria fet i així ells no s'haurien de molestar en fer res, això no m'agradava gens.

Part 3: Estàs boig ?

Ja m'havien utilitzat tres vegades i en començava a estar una mica fart. M'havien manipulat per atacar verbalment a tres nens innocents (us seré sincer, aquest conte és una reflexió, quan vaig fer aquells "atacs", em van dir que podria arribar a ser un dels seus millors amics, i... a qui no li agradava ser quasi popular ?) i la culpa va caure sobre mi. Em vaig quedar castigat una setmana sense pati, a l'escola. Era el que em mereixia per haver comès aquells atacs.

Aquella tarda vaig reflexionar seriosament sobre el que havia fet aquell dia. Em vaig adonar que només havia fet mal a gent per arribar a ser quasi popular.

Al dia següent vaig anar al grup dels odiats a disculpar-me i els vaig explicar la reflexió que havia fet i que ja no pensava anar amb els tirans dels populars. Ells van acceptar les disculpes sense problema i van entendre perquè ho havia fet.

Se'm va acudir ocorre una magnífica idea aquella nit: ¿I si podia convèncer la classe per fer el correcte i treure aquells reis del tron? La idea va anar cobrant vida dins la meua ment aquells nit, tanta vida que vaig estar segur que ho haviem de fer l'endemà no, l'altre.

L'endemà vaig anar reunint gent que havia sigut agredida pels tirans (tot em recordava a un complot de pel·lícula) i els vaig explicar el pla, que era el següent: haviem d'arraconar als populars tota la classe i ells tres al veure que no tenien a ningú dirien als professors que havien manipulat molts alumnes i havien fet mal a molta gent.

Al dia després ens vam posar en marxa. Tothom sabia el que havia de fer, fins i tot els seguidors dels populars havien accedit.

I així ho vam fer, va ser un moment esplèndid. Les tres persones que des de feia més de cinc anys havien estat als sobirans de la classe, ara estaven indefensos davant els professors i havien d'acceptar i admetre totes les accions dolentes que havien fet sense que ningú se'n mengés la culpa. Va ser possiblement el millor moment dels nens i nenes de 6è en aquella classe.

Part 4: Reflexió

Ara ja no parlo com a narrador, parlo com a nen que ha escrit aquesta història i que us vol transmetre un missatge. Aquest relat us pot haver agradat més, o menys, però espero que entengueu el que ara us diré. El narrador d'aquesta història és el meu ídol, i ho hauria de ser per totes les persones que viuen en un entorn semblat al del relat, el narrador fa el que tothom hauria de fer quan es troba davant de situacions semblants: afrontar els problemes i plantar cara a aquells que es creuen per sobre teu. Desgraciadament, estimat lector, sabem que les coses no són així, la gent normalment no afronta els problemes. Et demano un favor, si vius una situació com la de la història, no et facis enrere, afronta-la.

NOMÉS VIU

GALA AMADO PÉREZ

No entenc com la gent pot arribar a ser tan estúpida. A qui se li acut? Eh!? A qui se li acut intentar impressionar un noi rient-li les gracies? Això és de tontos! Si és que la Clara ja m'ho diu, no para de repetir-m'ho: no t'hi esforcis tant, no canviïs la teva forma de ser. Però és que no puc. Quan el veig... em comencen a suar les mans... i...és com si em desfés per dins. Ja sé que he d'aprendre a controlar-me, però és que no és tan fàcil tenint davant l'Elio. El noi més guapo, intel·ligent i interessant que jo mai he conegut. La Clara és la meva millor amiga, ja m'ha dit que l'Elio no és que sigui un noi gaire de parella, que ell és més d'anar "de flor en flor", com se sol dir. Però m'és absolutament igual.

Amb qui més parlo d'això és amb la meva germana gran, la Rita. Té 21 anys, i sempre em dona els millors consells. Els meus pares mai s'han preocupat per mi: el meu pare sempre està treballant, per tant, no puc parlar amb ell, i la meva mare no ho ha dit mai, però jo sé que ella creu que sóc un error, si fos per ella, jo no seria aquí. Per tot això la meva germana és la meva salvació.

L'altre dia es va produir un miracle: es veu que el pare de l'Elio, que està a l'atur, ha muntat una línia de moda per internet. Aleshores, per una casualitat de la vida, ha contractat la meva germana perquè l'ajudi amb el tema de la pàgina web. Això vol dir que la Rita haurà d'anar molt per casa de l'Elio, i jo, quan no tingui res a fer, també hi puc anar.

Abans, justament, estàvem a casa d'ell, però ell, lamentablement no hi era. Se n'havia anat amb el seu pare a fer no-sé-què. La seva mare havia demanat a la meva germana si la podia portar a una botigueta, que queda molt a prop de casa nostra. La vam portar i aleshores vam marxar.

Jo estava estudiant tranquil·lament quan, de sobte, m'ha sonat el mòbil. Quan he vist qui era les mans m'han començat a tremolar, llavors he contesta i he dit: "Hola, Elio". Ell m'ha dit que la seva mare m'havia vist tant responsable i que feia tant bona feina que li havia dit que quedéssim per a que l'ajudés a estudiar química, que li costa una mica. Quan ho he sentit no m'ho podia creure. L'Elio i jo, junts... Ai! Mare meva...

I sí, últimament hem estat quedant, i cada cop m'agrada més, i jo crec que jo a ell també li agrado una mica, però...no em vull precipitar.

L'altre dia estàvem estudiant i se'ns va fer tan tard que em va convidar a quedar-me a sopar. Jo, òbviament, vaig accedir, vam sopar i aleshores jo vaig haver de marxar. Vaig estar tant a gust que vaig saber que aquell era el moment per dir-li el que sentia. Estàvem a la porta del seu jardí, jo estava a punt de marxar i llavors vaig deixar anar: "T'estimo, Elio". Ell es va quedar parat, era com si tot el món s'hagués quedat aturat. Aleshores, ell em va mirar, va somriure, i va tornar a entrar a casa seva. Jo em vaig girar i vaig tornar a casa meva.

Quan vaig arribar-hi vaig anar a la meua habitació i em vaig posar a dormir, però no podia, no podia deixar de pensar en ell, en què volia dir aquell somriure. Llavors li vaig enviar un missatge i li vaig dir que ens havíem de veure. Eren les 4,30 de la matinada, però em va contestar. Em va dir que ens veiéssim a la seva terrassa, ja que s'hi pot accedir per unes escales amagades, però només ho sabem ell i jo.

Em vaig posar les botes i vaig anar cap a casa seva. Vaig pujar per aquelles escaletes i el vaig veure. Ens vam parar l'un davant de l'altre. El petit serrell castany li voleiava per sobre els seus ulls verdosos, que brillaven més que mai a la llum de la lluna. Vam estar mirant-nos uns minuts fins que ell es va començar a acostar a poc a poc a mi. Jo sentia com si el cor m'anés a sortir del pit. Estava a 10 cm. de mi, i aleshores va dir: "jo també t'estimo, Marc". Llavors em va fer un petó als llavis, un petó que mai oblidaré.

Sí, sóc un noi, em dic Marc, tinc 17 anys i sóc homosexual. I aquí demostro que encara que m'agradin els nois, sóc igual que tu, que ell, que ella, i tinc el mateix dret a tenir una història d'amor tan espectacular com aquesta. Tu també hi tens dret. No t'amaguis. Viu.

TORTURA! NI ART I CULTURA

IVET TARDY SÁNCHEZ

Ja comencen les festes.
Jo ja estic condemnat;
a morir en una plaça,
sense gens de pietat.

Una tradició sàdica,
només per gent de mal cor.
Una festa poc empàtica;
posa't tu al meu lloc.

Vomitant sang per la boca,
¿on veus tu l'art?
Ni esportista, ni atlètic;
un assassí sense pietat.

Una absurda tradició;
matador, ets la vergonya de tota una nació.
Perquè el patiment mai serà motiu de festa,
per això, la gent es manifesta.

Ja comencen les festes.
Jo ja estic condemnat.
Ja estic mort a la plaça,
torturat fins al final.

EL PAS DEL TEMPS

VÍCTOR PAPATEL

L'ahir
és història.

L'avui,
un regal sense obrir.

L'endemà.
un llibre sense fi.

Textos premiats
al Concurs Literari
Sant Jordi 2019
Premià de Mar

GRUP B: 3r i 4t de Primària

EL SOMNI DE L'ANNA

TELMA MENDIETA

Hi havia una vegada una nena que es deia Anna. La seva família i ella estaven netejant la casa. L'Anna estava netejant la seva habitació i es va trobar un conte a sota del seu llit. Es va adornar que el llibre era màgic. Es titulava *Compleix els teus somnis*. Ella no s'ho creia i a més a més havia trobat una pàgina on explicaven com poder viatjar a les estrelles.

L'Anna va intentar molts cops dir la frase màgica "Pim, pum, pam al cel vaig", però no hi havia manera de sortir volant cap a les estrelles. Un dia el seu germà, en Raül, va entrar a l'habitació de l'Anna i li va preguntar:

--Què fas?

--És un secret, Raül. No li diguis a ningú. M'ho promets?—va dir l'Anna.

-- Sí, t'ho prometo .

-- M'he trobat aquest llibre màgic a sota del meu llit i amb ell podré complir el meu somni de viatjar a les estrelles. Però...per més que digui la frase màgica no aconsegueixo arrencar el vol!!

El seu germà va riure:

--"Hahahahaha... Ni que fos veritat el que diu el llibre! Segueix, segueix... Hahahaha.

L'Anna va pensar que potser no li sortia la frase màgica perquè l'estava dient dins de la seva habitació que tenia sostre. Quan es va fer de nit, va sortir al jardí a dir la frase: "Pim, pum, pam, al cel vaig! I de sobte es va notar més lleugera i va veure les estrelles més i més grans. No es podia creure el que li estava passant: s'estava fent realitat el seu somni!

Les estrelles eren més boniques del que ella es podia imaginar. Eren com diamants gegants.

S'ho estava passant d'allò més bé entre les estrelles, quan es va adonar que s'havia oblidat el llibre màgic al jardí i no podria tornar a casa mai més.

Sort que es va trobar un extraterrestre volant que li va preguntar:

--Què et passa?

--Res, és que m'he deixat el meu llibre màgic al jardí de casa i ara no sé com tornar—va dir l'Anna.

--Jo t'ajudaré a tornar a casa—va dir l'extraterrestre—. Jo i les meves amigues les estrelles!

–De veritat? –va exclamat l’Anna tota emocionada.

–Sí. Les estrelles també són màgiques.

De sobte, l’Anna va veure com una estrella fugaç dibuixava en el cel la frase màgica “Pim, pum, pam, al cel vaig” i mentre l’Anna l’anava dient, a poc a poc anava baixant cap a casa.

Quan va arribar al jardí, la seva mare li va dir:

–A sopar!

I l’Anna va preguntar:

–Què hi ha de sopar, avui?

La mare va respondre:

–Sopa d’estrelles.

L’Anna va somriure perquè no podia explicar el seu secret a ningú!

I conte contat, del cel he baixat.

UNS NINOTS MOLT VALENTS

DIEGO VILLAVICENCIO

Vet aquí una vegada un ninot que era un titella ben petit. Portava un barret de pintor i una bata blanca amb taques de color verd, taronja, blau i negre. Estava fet de llana i cartró i en una mà duia sempre un pinzell. En Carlos, així es deia el ninot, viatjava molt i per això vivia en una caravana de fusta amb la seva xicota, l'Adriana, un titella també de cartró, que portava un vestit de seda lila i una vareta a la mà.

A l'Adriana i el Carlos els agradava viatjar per tot el món, entretenir i fer riure amb els seus espectacles a grans i petit, a princeses i dracs, a porquets i a ratpenats.

Un dia van arribar a un castell, on hi vivien un drac i una princesa. El drac es deia Desdentat i la princesa, Patrícia. La Patrícia els havia enviat una carta demanant-los que vinguessin al castell per veure si podien fer riure el drac.

El drac es va quedar al·lucinat quan els va veure entrar per la porta. Li semblaven dos ninots encantadors, graciosos i eixerits i els va demanar que es quedessin a viure allà. Els van donar una immensa habitació i en aquell castell semblava que tot eren luxes. No els faltava de res però en Carlos cada dia es sentia més trist. L'Adriana tampoc estava contenta. Cada dia havien de fer riure el drac Desdentat i altres personatges del castell, però ells trobaven a faltar la seva caravana petiteta, els seus viatges i els amics que tenien per tot el món.

Quan van dir al drac i a la princesa que ja era hora de marxar, es van enfadar moltíssim, ja que els dos ninots s'havien convertit en el gran espectacle del castell. El drac Desdentat i la Patrícia els van fer fora del castell i van ordenar als seus soldats que els llencessin com dos ninots vells.

En Carlos i l'Adriana van trobar la seva caravana just al costat de la muralla. No tenien gaires coses, però era una caravana plena de color i encara els quedava molt món per descobrir i molts amics per fer.

Vet aquí un gos i vet aquí un drac, que aquest conte s'ha acabat.

SANT JORDI

SIENA COELLO

Una princesa amb bell cabell
I un pare que és un rei.

El seu poble està en perill,
per un drac ferotge
que sempre té gana,
i es menja les cabres,
els pocs i els ànecs.

Fins que un dia
el menjar es va acabar.
El rei va posar una cassola
enmig de la plaça
amb els noms dels infants
de tots les cases.

El drac ferotge els nens es va acabar
i l'últim paper li v aquedar.
A la princesa de bell cabell l iva tocar
i el drac se l'havia de menjar.
Tothom la va acompanyar
i el pare molt va plorar.

La van deixar a la riera
A la pobra princesa...
I de cop i volta va arribar
un cavaller amb escut i espasa
que es va presentar com a Sant Jordi
i al drac ferotge va matar.

Va sortir una rosa de la sang del drac.
Sant Jordi la hi va donar a la princesa amb cara d'enamorat.

El rei va dir: té la mà de la meva filla!
Però Sant Jordi li va contestar
que el món havia de salvar.

EL FANTASMA DEL MEU SON

IZAN CAÑETE

En un castell tenebrós
que fa molta por
viu un fantasma.
Ui, quin horror!

Entro a la casa,
Molts monstres hi ha
Pujo les escales
I el fantasma és allà!

Baixo les escales,
El fantasma em persegueix
però quan m'atrapa
gairebé de l'espant em mata.

Jo pensava que moriria,
Dins la casa del terror
Però quina sort
Només era un mal son.

Textos premiats
al Concurs Literari
Sant Jordi 2019
Premià de Mar

GRUP A: 1r i 2n de Primària

LA NENA FLORISTA

NAIARA GIL

Hi havia una vegada una nena molt agradable que es deia Clara. Li deien la nena florista perquè li agradaven molt les flors i sempre que podia es dedicava a cuidar i mimar les flors que hi havia al jardí de casa seva. Un dia els seus pares, per agrair-li tot el treball que feia amb les flors, li van fer una sorpresa. La Clara es va tapar els ulls i...

--Oh!! Quantes flors!- va cridar.

El jardí era ple de flors. Tantes que no n'hi cabien més. La Clara va estar molt contenta i els va fer un petó.

--Gràcies, pares. Quina sorpresa més gran m'heu donat.

Com que ja era tard, la Clara va desitjar-los bona nit. Fins i tot es va acomiadar de les flors.

A l'endemà, quan es va llevar tota contenta, va anar cap al jardí i de cop i volta va veure que les flors havien desaparegut.

--Com pot ser? Què ha passat?

La Clara, disgustada, va començar a plorar.

A terra només hi quedaven unes quantes llavors. De cop va sentir que plovia i gràcies a les llavors que havien quedat, les flors van començar a créixer molt ràpid i es van fer gegants.

--Oh!! --va exclamar la Clara--. Que boniques! M'encanta!

I la Clara va començar a saltar i ballar d'alegria. El jardí va quedar per sempre més ple de flors que la nena cuidava cada dia.

I això és tant veritat que aquest conte s'ha acabat.

L'ARC DE SANT MARTÍ SENSE COLOR

ITACA BULKO

Vet aquí una vegada una nena que es deia Laia i el seu germà que es deia Lluís. Cada dia sortien a passejar junts.

Un dia van sortir de casa seva i van veure l'arc de Sant Martí, però de sobte, els colors d'aquell bonic arc de Sant Martí van desaparèixer. La Laia es preguntava com era que havien desaparegut. El germà li va contestar: "Tinc un secret: conec un unicorn que és l'encarregat de donar color a l'arc de Sant Martí. Es deu haver posat malalt i ara l'arc no funciona. La Laia de seguida va veure que era al llit. Evidentment estava malalt. En Lluís li va dir: "Ja et portem el xarop perquè et curis, no et preocupis". L'unicorn va contestar de seguida dient: "No me'l podeu portar. No és un xarop qualsevol. Ha de ser un xarop que és a dins d'una cova i aquesta cova està vigilada per una bruixa molt malvada.

Els dos germans van decidir que hi anirien igualment. L'unicorn de seguida els va dir que, per vèncer aquesta bruixa, ell en coneixia el secret. "Aquesta malvada bruixa només té por d'una cosa: de l'aigua". Els dos nens van decidir que anirien a buscar aigua d'una aixeta i la posarien dins una ampolla. Quan ja ho tenien tot preparat, van anar cap a la cova i abans que la bruixa els pogués veure...xofff! Li van tirar un bon raig d'aigua per sobre. Mentre la bruixa es quedava ben quieta de la por que tenia, els dos nens van aprofitar per córrer a buscar el xarop i l'hi van portar corrents a l'unicorn. Aquest se'l va prendre ben ràpid i, després d'un gran soroll, l'arc de Sant Martí va tornar a tenir tots els seus colors.

LA PRIMAVERA

XAVIER JIMENEZ VALÈNCIA

Les formiguetes surten del formiguer
i els ocells canten pel carrer.

El mussol surt a la nit
i el grill l'acompanya fent cric-cric.

Els pètals obren les floretes,
volen i agafen el pol·len, les abelles.

És temps de primavera,
surtan les roses, les tulipes i els gira-sols
amb tota mena de colors.

BALL I PATINS

MARTINA CARRIÓ CARO

Quan escolto la música sonar
el meu cos comença a ballar.

Faig ball modern,
faig flamenc,
i amb els patins vaig corrent.

Faldilla llarga i talons,
amb una cueta o amb dos,
volants, maillot i tirants
sempre ben elegant.

La meva família em ve a veure
i jo, em poso molt feliç i alegre.

